

Τριανταέξι χρόνια Αρχιερωσύνης συμπληρώνει ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας

[Πατριαρχία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Συμπληρώνει εφέτος η Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄, τριάντα έξι έτη από την εις Επίσκοπον χειροτονία Του, με τον υψηλό τίτλο Κυρήνης, υπό του αιιδίμου Προκατόχου Του, Πατριάρχου κυρού Παρθενίου Γ΄, την 17ην Ιουνίου 1990.

Ο Μακαριώτατος, με πνεύμα ταπεινώσεως και ευγνωμοσύνης προς Τον Αρχιποίμενα Χριστό, τέλεσε την Θεία Λειτουργία επί του Ιερού Θυσιαστηρίου του Πανσέπτου Πατριαρχικού Ναού του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου Αλεξανδρείας, αυτού του Ιερού Θυσιαστηρίου όπου άγιοι Προκάτοχοί Του Πατριάρχες αδιακόπως

τελούσαν το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, μεταδίδοντας την Αποστολική Διαδοχή διά χειροτονιών πλήθους Αρχιερέων, μετέχοντας Των Αχράντων Μυστηρίων ορθοτομώντας Τον Λόγον της Αληθείας.

Με το πέρας της Ευχαριστιακής Συνάξεως ο Μακαριώτατος Πατριάρχης, ένδακρυς, μεταξύ άλλων ανέφερε:

«Σήμερα, τριάντα έξι χρόνια από εκείνη την ευλογημένη ημέρα της 17ης Ιουνίου του 1990. Λίγοι πιστοί, αλλά άπλετος η Θεία Χάρις Του Αγίου Πνεύματος. Ατενίζοντας τον ουρανό οφείλω ευγνωμοσύνη στον Προστάτη μας Όσιο Σάββα, διότι ηυδόκησε ο Θεός να με αξιώσει της χάριτος της Αρχιερωσύνης επί της ίδιας Αγίας Τραπέζης, μαζί με τον Άγιο Νεκτάριο τον Θαυματουργό.

Τούτη την ώρα στρέφω ευγνωμόνως την σκέψη μου σε εκείνον που με χειροτόνησε, που με δίδαξε να αγαπώ, να μην περιμένω από τους άλλους να με υπηρετούν, αλλά να υπηρετώ πρώτα τον Θεό, έπειτα τους αδελφούς μου. «Μη ζητάς πολλά – έλεγε ο Μακαριστός Πατριάρχης Παρθένιος Γ΄- ξέρει ο Θεός τι θα σου δώσει και πότε θα το δώσει».

Ας αναπαύει λοιπόν ο Άγιος Θεός τον αοίδιμο Πατέρα και Πατριάρχη μου κυρό Παρθένιο Γ΄.

Ας τον αναπαύει ο Θεός στην πατρική Του αγκάλη, μαζί με τους Αρχιερείς οι οποίοι μου έδωσαν την χάρη της Αρχιερωσύνης».

Αναλογιζόμενος ο Μακαριώτατος τα τριάντα έξι έτη από την εις Επίσκοπον χειροτονία του και πλέον των σαράντα ετών αδιάλειπτης διακονίας στο παλαίφατο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας, και επιθυμών να μεταφέρει πνευματικό μήνυμα ελπίδος, υπομονής και εμπιστοσύνης εις την Θεία Πρόνοια, απηύθυνε το ακόλουθο μήνυμα:

Παιδιά μου, υπάρχει μία μεγάλη αλήθεια που επαναλαμβάνεται σε κάθε εποχή: το καλό εργάζεται συνήθως σιωπηλά, ενώ ο θόρυβος των δυσάρεστων γεγονότων ταξιδεύει γρήγορα και μακριά. Οι άνθρωποι συχνά αναλωνόμαστε με τις βιοτικές μέριμνες και παύουμε να προσέχουμε τις ευεργεσίες Του Θεού γύρω μας καθημερινά. Δεν εκπλησσόμαστε όταν ο ήλιος ανατέλλει, όταν ένα δέντρο καρποφορεί, όταν μία οικογένεια μεγαλώνει με αγάπη, όταν ένας άνθρωπος προσφέρει τον εαυτό του για τους άλλους. Τα θεωρούμε όλα αυτά αυτονόητα.

Και ίσως αυτή η αλήθεια να φανερώνεται σήμερα περισσότερο από οπουδήποτε αλλού στην Εκκλησία του Αγίου Αποστόλου και Ευαγγελιστού Μάρκου. Μία Εκκλησία που εδώ και είκοσι αιώνες δεν έμαθε να ζει μέσα στην άνεση, αλλά μέσα στον αγώνα· δεν έμαθε να πορεύεται με βεβαιότητες, αλλά με πίστη στην πρόνοια Του Θεού.

Από την ευλογημένη γη της Αφρικής βλέπουμε καθημερινά το μεγαλείο αλλά και το βάρος αυτής της αποστολής. Μία ολόκληρη ήπειρος ανοίγει την αγκαλιά της προς το Ευαγγέλιο, ζητά ναούς, σχολεία, νοσοκομεία, ιερείς, κατηχητές, ανθρώπους έτοιμους να προσφέρουν τη ζωή τους για Τον Χριστό και τον

συνάνθρωπο. Και όμως, πολλές φορές οι ανάγκες είναι αμέτρητες και οι εργάτες ελάχιστοι. Ο αγρός είναι απέραντος και τα χέρια λίγα. Ο σταυρός βαρύς και οι ώμοι περιορισμένοι.

Και ενώ το έργο αυτό θα έπρεπε να γεννά συγκίνηση, συμπάρασταση και κοινή ευθύνη, συχνά συμβαίνει το αντίθετο. Είναι παράδοξο πόσο εύκολα οι άνθρωποι πληροφορούνται μία δυσάρεστη είδηση και πόσο δύσκολα μαθαίνουν για έναν μεγάλο αγώνα αγάπης. Πόσο γρήγορα διαδίδεται μία κρίση και πόσο αθόρυβα περνά μία θυσία. Πόσο πρόθυμοι είναι πολλοί να σχολιάσουν το έργο και πόσο λίγοι να μοιραστούν το βάρος του.

Όμως η Εκκλησία του Αγίου Μάρκου δεν σταμάτησε ποτέ εξαιτίας αυτού. Δεν περίμενε ποτέ να έρθουν οι ιδανικές συνθήκες για να εργασθεί. Δεν περίμενε ποτέ να συγκεντρωθούν όλες οι δυνάμεις για να ξεκινήσει τον αγώνα. Προχωρούσε πάντοτε με όσους ήταν παρόντες. Με όσους είχαν πίστη. Με όσους είχαν καρδιά πρόθυμη να θυσιαστεί.

Γι' αυτό και σήμερα συνεχίζουμε. Συνεχίζουμε να οικοδομούμε εκεί όπου χθες δεν

υπήρχε τίποτε. Συνεχίζουμε να βαπτίζουμε εκεί όπου πριν από λίγα χρόνια το όνομα Του Χριστού ήταν άγνωστο. Συνεχίζουμε να διδάσκουμε, να θεραπεύουμε, να παρηγορούμε και να διακονούμε, ακόμη και όταν οι δυσκολίες ξεπερνούν τις ανθρώπινες δυνάμεις έχοντας απόλυτη εμπιστοσύνη στην Θεία Πρόνοια.

Διότι η ιστορία της Εκκλησίας δεν γράφτηκε από όσους παρακολουθούσαν από τις κερκίδες ως απλοί θεατές και παρατηρητές, αλλά από εκείνους που κατέβηκαν ως γνήσιοι αθλητές στον στίβο. Δεν γράφτηκε από εκείνους που αναζητούσαν σφάλματα, αλλά από εκείνους που προσέφεραν τη ζωή τους για να θεραπεύσουν πληγές.

Και αυτό παιδιά μου, παραμένει μέχρι σήμερα το μεγάλο μυστικό της Εκκλησίας: ότι τα μεγαλύτερα έργα Του Θεού εξακολουθούν να πραγματοποιούνται αθόρυβα, με λίγους ανθρώπους, με πολλή πίστη και με ακόμη περισσότερη αγάπη.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας παρετέθη εόρτια δοχή προς τιμήν του Μακαριωτάτου στην Αίθουσα του Θρόνου της πολυαιωνίου Ιεράς Πατριαρχικής Μονής.

Να σημειωθεί ότι κατά την Θεία Λειτουργία παρέστησαν συμπροσευχόμενοι ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λήμνου και Αγίου Ευστρατίου κ. Ιερόθεος Γ΄, ο οποίος πραγματοποιεί αυτές τις ημέρες επίσκεψη στην Πατριαρχική Καθέδρα της Αλεξανδρείας και τον οποίο ο Μακαριώτατος καλωσόρισε εγκαρδίως, καθότι τους συνδέουν δεσμοί αδελφικής εν Χριστώ αγάπης και μακρά φιλία σχεδόν τεσσάρων δεκαετιών, καθώς και ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μαρεώτιδος κ. Δαμασκηνός, Πατριαρχικός Επίτροπος Αλεξανδρείας.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Γ.
ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
1987 — 1996